SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 102/08-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 6. marca 2008 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. K. L., B., zastúpeného advokátom JUDr. M. B., B., vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu a inú právnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Obo 141/03 z 27. októbra 2003 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. K. L. o d m i e t a ako oneskorene podanú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 21. februára 2008 doručená sťažnosť Ing. K. L., B. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. M. B., B., ktorou namietal porušenie základného práva na súdnu na inú právnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 4 Obo 141/03 z 27. októbra 2003.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že v konaní na Krajskom súde v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) vedenom pod sp. zn. 40 Cbs 52/01 sa sťažovateľ v procesnom postavení žalobcu domáhal od žalovaného (spoločnosti E., s. r. o.) po pripustení zmeny žalobného petitu zaplatenia 2 599 173 Sk s prísl. z titulu vyplatenia vyrovnávacieho podielu sťažovateľovi z dôvodu zániku jeho postavenia spoločníka u žalovaného. Krajský súd v predmetnej veci rozhodol rozsudkom sp. zn. 40 Cbs 52/01 z 28. septembra 2005, ktorý nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť 14. marca 2006 a ktorým bola sťažovateľovi priznaná suma vyrovnávacieho podielu vo výške 2 256 500 Sk s prísl.

V priebehu uvedeného súdneho konania krajský súd na návrh sťažovateľa vydal uznesením č. k. 40 Cbs 52/01-188 z 9. apríla 2003 predbežné opatrenie, ktorým žalovanému uložil povinnosť zdržať sa nakladania s nehnuteľnosťou zapísanou na LV č. 4173 v katastrálnom území B., až do právoplatného skončenia konania vedeného pod sp. zn. 40 Cbs 52/01 z dôvodu zaistenia nároku sťažovateľa. Na základe odvolania žalovaného proti predmetnému uzneseniu krajského súdu o nariadení predbežného opatrenia najvyšší súd napádaným uznesením č. k. 4 Obo 141/03-210 z 27. októbra 2003 rozhodnutie krajského súdu zmenil a návrh sťažovateľa na vydanie predbežného opatrenia zamietol (rozhodnutie krajského súdu v spojení s rozhodnutím najvyššieho súdu nadobudli právoplatnosť 21. januára 2004).

Podľa tvrdení sťažovateľa napriek tomu, že v spore vedenom pod sp. zn. 40 Cbs 52/01 bol úspešný, jeho nárok je nevymožiteľný, pretože po tom, ako najvyšší súd zmenil rozhodnutie krajského súdu o nariadení predbežného opatrenia a zamietol návrh sťažovateľa na vydanie predbežného opatrenia, žalovaný bez zbytočného odkladu scudzil nehnuteľnosť vedenú na LV č. 4173 v katastrálnom území B. kúpnou zmluvou z 27. mája 2004 za kúpnu cenu 4 100 000 Sk (vklad vlastníckeho práva povolený 31. mája 2004). Rozhodnutím o zamietnutí návrhu na vydanie predbežného opatrenia č. k. 4 Obo 141/03-210 z 27. októbra 2003 najvyšší súd znemožnil sťažovateľovi uspokojiť ním vysúdený nárok, pretože po nadobudnutí právoplatnosti rozsudku krajského súdu sp. zn. 40 Cbs 52/01 z 28. septembra 2005 inicioval sťažovateľ exekučné konanie, avšak zo

správy súdneho exekútora zo 6. februára 2008 sa sťažovateľ dozvedel, že majetok žalovaného nepostačuje na uspokojenie ním vysúdeného nároku.

V uvedenej súvislosti sťažovateľ v sťažnosti uviedol: *„(...) Sťažovateľ vznik tejto situácie kladie jednoznačne za vinu zásahu Najvyššieho súdu, ktorý bol vykonaný jeho uznesením, č. k. 4 Obo/141/03-210, zo dňa 27. 10. 2003, ktorým zrušil zákaz nakladania s nehnuteľnosťami, ktorý dovtedy platil pre spoločnosť E., spol. s r. o. a takto umožnil odstránenie rozhodujúcej majetkovej podstaty z jej majetku. Je celkom jednoznačné, že v prípade, ak by Najvyšší súd Slovenskej republiky takto nepostupoval, k dnešnému dňu by bola pohľadávka sťažovateľa uspokojená, prípadne aspoň v exekúcii reálne zabezpečená. (...) Sťažovateľ tak konštatuje, že Najvyšší súd Slovenskej republiky svojim rozhodnutím poskytol súdnu ochranu nepoctivému dlžníkovi a nie sťažovateľovi, ktorý si uplatnil svoje zákonom uznané právo na vyrovnávací podiel.*

(...) Ak by Najvyšší súd nezrušil súdnu ochranu poskytnutú sťažovateľovi Krajským súdom v Banskej Bystrici, spoločnosti E., spol, s r. o. by nevznikla žiadna neprimeraná ujma (svoje nehnuteľnosti by mohla aj ďalej užívať a brať z nej pôžitky), pričom by súčasne bolo pre prípad úspechu dostatočne zabezpečené aj právo sťažovateľa.

(...) Sťažovateľ posudzuje celú situáciu ako iný zásah do jeho základného ústavného práva a nie ako porušenie jeho práva právoplatným rozhodnutím, nakoľko skutočnosť, že bolo týmto zásahom porušené jeho právo na súdnu ochranu, bola relevantne preukázaná až v súčasnosti vedenom exekučnom konaní (v čase právoplatnosti predmetného rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky ešte nebolo zrejmé akým celkovým majetkom spoločnosť E., spol. s r. o. disponuje, t. j. napriek zákazu nakladania s predmetnými nehnuteľnosťami mohla byť pohľadávka sťažovateľa uspokojiteľná iným majetkom dlžníka). Účinky napádaného zásahu tak nastali až v týchto dňoch, kedy konajúci exekútor zistil dopad tohoto zásahu na majetkové pomery dlžníka. (...)“

Vzhľadom na uvedené sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti rozhodol týmto nálezom:

„Ústavný súd Slovenskej republiky vyslovuje, že zásahom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky - uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky,

č. k. 4 Obo/141/03-210, zo dňa 27. 10. 2003, ktorým bolo zrušené uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici, č. k. 40 Cbs 52/01-188, zo dňa 09. 04. 2003, bolo porušené základné právo sťažovateľa na súdnu a inú právnu ochranu v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.

Odporca je povinný zaplatiť sťažovateľovi primerané finančné zadosťučinenie vo výške 4.949.649,- Sk, a to v lehote 2 mesiacov od právoplatností tohoto rozhodnutia.

Odporca je povinný nahradiť sťažovateľovi trovy konania pred Ústavným súdom podľa dodatočného vyčíslenia.“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh vrátane sťažnosti predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené alebo podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Jednou zo základných podmienok prijatia sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná

a začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom pri opatrení alebo inom zásahu sa počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty nemožno zmeškanie tejto lehoty odpustiť, pretože kogentné ustanovenie § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde to nedovoľuje.

Ústavný súd pri svojej rozhodovacej činnosti opakovane vyslovil právny názor, že sťažnosť podľa čl. 127 ústavy nemožno považovať za časovo neobmedzený právny prostriedok ochrany základných práv alebo slobôd (I. ÚS 33/02, II. ÚS 29/02, III. ÚS 108/02, IV. ÚS 158/04, I. ÚS 218/06).

Sťažnosť sťažovateľa (podaná na poštovú prepravu 19. februára 2008) bola doručená ústavnému súdu 21. februára 2008. Od 21. januára 2004, keď podľa zistenia ústavného súdu nadobudlo právoplatnosť uznesenie najvyššieho súdu č. k. 4 Obo 141/03-210 z 27. októbra 2003, nepochybne uplynula lehota podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

Vychádzajúc z uvedených skutočností ústavný súd rozhodol tak, že sťažnosť sťažovateľa, ktorou namietal porušenie ním označeného základného práva na súdnu a inú právnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy označeným uznesením najvyššieho súdu, odmietol ako podanú oneskorene podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Sťažovateľ v sťažnosti uviedol, že lehotu na podanie sťažnosti v tomto prípade netreba počítať od právoplatnosti označeného uznesenia najvyššieho súdu, ktorým malo byť porušené základné právo sťažovateľa, ale od doby, keď bola sťažovateľovi doručená správa súdneho exekútora zo 6. februára 2008, pretože až z nej sa dozvedel, že majetok žalovaného nepostačuje na uspokojenie jeho nároku, pričom tento stav zapríčinilo podľa sťažovateľa nesprávne rozhodnutie najvyššieho súdu o návrhu na vydanie predbežného opatrenia, takže až *„exekútor zákonným procesným postupom odhalil účinok napadnutého zásahu do práva sťažovateľa na súdnu ochranu“*, a preto podľa sťažovateľa napadnuté rozhodnutie

najvyššieho súdu treba posudzovať ako *„iný zásah“,* ktorého účinky sa prejavili až v exekučnom konaní, a teda až doručenie správy súdneho exekútora je rozhodujúce na počítanie lehoty podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

Vzhľadom na to, že sťažnosť sťažovateľa bola odmietnutá a rozhodnutie o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia, ako aj rozhodnutie o trovách konania je podmienené vyslovením porušenia práva alebo slobody sťažovateľa (§ 127 ods. 2 prvá veta ústavy), ústavný súd sa touto časťou sťažnosti, ktorou sa sťažovateľ domáhal ich priznania, nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 6. marca 2008